Η διαχείριση από την Εκκλησία τού νόμου για τον «πολιτικό γάμο των ομοφυλοφίλων» (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 10 Μαρτίου, 2024

Τό νομοσχέδιο γιά τόν πολιτικό γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων ψηφίσθηκε ἀπό τήν πλειοψηφία τῶν Βουλευτῶν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καί εἶναι ὁ νόμος 5089/16-2-2024 μέ τίτλο «ἰσότητα στόν πολιτικό γάμο, τροποποίηση τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα σέ ἄλλες διατάξεις». Τά ἐπιχειρήματα καί ἀπό τίς δύο πλευρές διατυπώθηκαν καί ὁ ἱστορικός τοῦ μέλλοντος θά ἐξετάση τό θέμα αὐτό μέ εὐθυκρισία καί ἀντικειμενικότητα.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἔπρεπε νά κάνη, διά τῆς Ἱεραρχίας **ὁμολόγησε τήν πίστη της γιά τόν ἄνθρωπο, τόν γάμο καί τήν οἰκογένεια** , ἀλλά καί διετύπωσε τήν γνώμη της στούς Βουλευτές μέ ἰσχυρά νομικά ἐπιχειρήματα. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας ἦταν συγκεκριμένες, νηφάλιες, προσεκτικές, χωρίς ἀπειλές, ἔδειξαν τόν συνδυασμό ἀγάπης καί ἀλήθειας. Ὅμως, δέν εἰσακούσθηκε ἀπό τήν πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, γιά διαφόρους λόγους. Παρά ταῦτα, πολλοί Βουλευτές ὅλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων συντονίσθηκαν, γιά διαφόρους λόγους, μέ τήν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, παρά τήν ψυχολογική πίεση πού δέχθηκαν.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκφράσθηκε συνοδικῶς, ἀλλά καί συνοδικῶς πρέπει νά ἀντιμετωπίση τήν ὅλη κατάσταση πού δημιουργεῖται μετά τήν ψήφιση τοῦ νέου νόμου 5089/2024.

Τό ζητούμενο εἶναι πῶς ἡ Ἐκκλησία θά διαχειρισθῆ τήν κατάσταση πού προῆλθε ἀπό τήν ψήφιση τοῦ νόμου αὐτοῦ καί ὅπως ψηφίσθηκε. Θά διατυπώσω μερικές σκέψεις γιά τό θέμα αὐτό.

Κατ’ ἀρχάς ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά θεωρήση ὅτι ἠττήθηκε στόν ἀγώνα αὐτόν. **Ἡ ἀλήθεια ποτέ δέν ἠττᾶται, ἀμφισβητεῖται πρός τό παρόν, ἀλλά παραμένει ἄφθαρτη στούς αἰῶνες**. «Μεγάλη ἡ ἀλήθεια καί ὑπερισχύει». Ἡ λέξη ἀλήθεια ἀποτελεῖται ἀπό τό στερητικό α καί τήν λήθη πού δηλώνει κάτι πού βγαίνει ἀπό τήν ἀφάνεια, τήν λήθη. Αὐτό **πολύ περισσότερο ἰσχύει γιά τήν ἀλήθεια περί Θεοῦ**, ἀνθρώπου, γάμου, οἰκογένειας, κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει πείρα εἰκοσιένα αἰώνων καί κεφαλή της εἶναι ὁ Χριστός. **Ὅσοι πολέμησαν ἤ ἀμφισβήτησαν τήν Ἐκκλησία περιῆλθαν στήν ἀφάνεια**, ὅμως ἡ Ἐκκλησία καί ὡς θεσμός παραμένει καί θά παραμείνη στούς αἰῶνες. Ἔτσι, ἐπ’ οὐδενί λόγῳ πρέπει νά ἐπικρατήση ἀπογοήτευση, οὔτε νά παρατηρηθοῦν σπασμωδικές κινήσεις ἀπό Κληρικούς, μοναχούς καί λαϊκούς, γιατί τέτοιες κινήσεις δείχνουν ἀδυναμία.

Ὅμως, στήν παροῦσα φάση πρέπει μέ τήν πεῖρα πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία νά διαχειρισθῆ κατά τόν καλύτερο τρόπο τήν κατάσταση πού δημιουργήθηκε μέ τήν ἀλλαγή τοῦ θεσμικοῦ ρόλου τῆς οἰκογένειας, ὕστερα ἀπό τήν τροποποίηση τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα.

Προφανῶς, **ἀπαιτεῖται ἑνότητα** στήν Ἱεραρχία καί τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά μή ἐπιχειρηθοῦν διασπάσεις, πράγμα πού θά εὐχαριστήση τούς «ἐχθρούς» της. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν πρέπει νά γίνονται διασπαστικές ἐνέργειες, μεμονωμένες ἐνέργειες καί ἐπιβολές διαφόρων δημοσίων ἐπιτιμίων σέ ὅσους ψήφισαν τόν νόμο. Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο θά διαχειρισθῆ ἡ Ἐκκλησία τό πρόβλημα αὐτό πρέπει νά εἶναι ἀποτέλεσμα συζήτησης καί ἀπόφασης τῶν Συνοδικῶν Ὀργάνων της. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἐνεργῆ συντεταγμένα.

Νά θυμίσω ὅτι ἡ Ἀνώτατη Ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ Ἱεραρχία, ἐνῶ ἡ Συνοδική ἀρχή πού ὑλοποιεῖ τίς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας καί εἰσηγεῖται σέ αὐτήν εἶναι ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος• καί οἱ Συνοδικές Ἐπιτροπές εἰσηγοῦνται τά δέοντα στήν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο, γιά νά καταλήξουν στήν Ἱεραρχία.

Ἑπομένως, σέ πρώτη φάση ἡ διαχείριση τοῦ θέματος αὐτοῦ πρέπει νά γίνη ἀπό τήν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο, πού συνέρχεται κάθε μήνα, στήν ὁποία αὐτήν τήν περίοδο συμετέχουν Ἀρχιερεῖς μέ πεῖρα, κρίση καί σοφία. Θά πρέπει νά τήν ἐμπιστευθοῦμε καί ὅταν ὡριμάση ὁ χρόνος νά ἑτοιμασθῆ εἰδική ἐμπεριστατωμένη καί νηφάλια

εἰσήγηση στήν Ἱεραρχία. Προφανῶς, ἀπαιτεῖται ψυχραιμία, διάκριση, νηφαλιότητα, πού εἶναι γνωρίσματα ὥριμου ἐκκλησιαστικοῦ καί θεολογικοῦ λόγου καί ὄχι ἀποσπασματικοῦ, σπασμωδικοῦ καί μεμονωμένου λόγου. **Πάντοτε εἶναι ἐπικίνδυνα τά δύο ἄκρα**, ἤτοι ὁ ζηλωτισμός καί ὁ ἐνδοτισμός.

Πάνω ἀπό ὅλα πρέπει νά γίνη κατανοητό ὅτι **δέν ἔχουμε ἀπέναντί μας ἐχθρούς**, ἀλλά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, τά ὁποῖα ἔχουν τίς δικές τους ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες διαμορφώθηκαν μέ τήν ἐπίδραση διαφόρων ἰδεολογικῶν φιλοσοφικῶν καί κοινωνικῶν ρευμάτων καί χρειάζονται εἰδική ἀντιμετώπιση. Δέν μποροῦμε νά διδάσκουμε ὅτι **ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό θεραπευτήριο**, ὅτι ὁ Χριστός ἦλθε στόν κόσμο ὡς ἰατρός καί ὄχι ὡς δικαστής καί ἐμεῖς νά ἐνεργοῦμε εἰσαγγελικά. Ἑπομένως, δέν ἔχουμε ἀπέναντί μας ἐχθρούς, ἀλλά μέλη μέ τίς δικές τους ἀπόψεις καί μάλιστα «ἐντός τῶν πυλῶν», δηλαδή μπορεῖ νά εἶναι θεολόγοι καί κληρικοί.

Αὐτό σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά μελετηθῆ ἀπό τά Συνοδικά Ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τό **μεγάλο πρόβλημα τῆς ἐκκοσμίκευσης**, πού ἀπασχολεῖ ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐκκοσμίκευση παρατηρεῖται στήν Θεολογία, τήν ἐκκλησιαστική ζωή, τήν λατρεία καί τήν ποιμαντική. Ἀκόμη πρέπει νά μελετηθῆ τό πρόβλημα τῆς ἐκκοσμίκευσης τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀφοῦ τόσο ἡ ἐκκοσμίκευση ὅσο καί ἡ ἐκνομίκευση ἀποτελοῦν σύγχρονα ἐκκλησιαστικά προβλήματα. **Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀνοικτή σέ ὅλους, ἀλλά χρειάζονται ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά νά ζῆ κανείς στόν χῶρο της**.

Ἐπίσης, **πρέπει νά μελετηθῆ τό μεγάλο θέμα τοῦ «δικαιωματισμοῦ», δηλαδή τί εἶναι τό δικαίωμα καί τί ὄχι, τί σημαίνει ἰσότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων στό δικαίωμα καί ἐάν ὅλα τά δικαιώματα μποροῦν νά ἱκανοποιηθοῦν, καί τί εἶναι ὁ «δικαιωματισμός».** Ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης πρίν μισό σχεδόν αἰώνα ἔλεγε ὅτι, ἡ Ἐκκλησία στό μέλλον καί ἐννοοῦσε τήν ἐποχή μας,**θά ἀντιμετωπίση σοβαρά προβλήματα πού προέρχονται ἀπό τόν οἰκουμενισμό-σχετικισμό, τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης καί τήν ἀπαίτηση τῶν δικαιωμάτων. Ἀκριβῶς αὐτά εἶναι τά σύγχρονα προβλήματα**.

Ἐξειδικευμένες ἀποφάσεις γιά τόν **τρόπο τοῦ Βαπτίσματος τῶν παιδιῶν, γιά τόν τρόπο συμμετοχῆς τῶν ἀρχόντων στήν θεία Λειτουργία, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ὁμοφυλοφίλων πού κάνουν «πολιτικό γάμο»** κλπ. πρέπει νά ληφθοῦν ἀπό τήν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο ἄμεσα καί ἀργότερα ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅταν ὡριμάσουν οἱ συνθῆκες, ὕστερα ἀπό ὥριμη καί τεκμηριωμένη εἰσήγηση. Δέν εἶναι δυνατόν αὐτό τό μεγάλο θέμα πού ἔχει σημαντικές διαστάσεις νά ἀφήνεται στήν πρωτοβουλία καί στίς ἀπόψεις τοῦ κάθε μέλους τῆς Ἐκκλησίας, Κληρικοῦ, μοναχοῦ καί λαϊκοῦ.

Ἡ Ἀποστολική Σύνοδος τοῦ 48 μ.Χ. καί ὅλες οἱ Τοπικές καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι

μᾶς ἔδειξαν τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζει τά προβλήματα ἡ Ἐκκλησία.**Δέν χρειάζεται οὔτε ἐφησυχασμός, οὔτε προχειρότητα, ἀλλά φωτισμός ἀπό τόν Θεό καί νοῦς νηφάλιος καί φωτισμένος ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα**.

Τελικά, πρέπει νά γίνη ἀντιληπτό ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἔχει δείξει ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία, συζητᾶ ἐπαρκῶς τά θέματα, **δέν ἐνεργεῖ βεβιασμένα, κάτω ἀπό τήν πίεση τοῦ χρόνου**, ἀλλά ἀναμένει νά ὡριμάσουν τά πράγματα, ὥστε οἱ ἀποφάσεις της νά μή μεταβάλλονται εὔκολα, καί νά εἶναι διαχρονικές καί πρό παντός σωτήριες γιά τούς ἀνθρώπους.

(Πηγή: parembasis.gr*)*